

CZU: 811.135.1

ORCID: 0000-0002-0725-4893

Galaction VEREBCEANU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

STUDIUL LINGVISTIC ASUPRA
MANUSCRISULUI *SANDIPA*.
GRAFIA (1)

Linguistic research on the *Sandipa* handwritten. Writing 1

Abstract: There is examined inventory of letters used at the imitating, by the scribe Ioan Crăciun from Ștefănești Dorohoi, the folkloric novel text *Sandipa*, contain between the files 1 and 101 of the Romanian research from 1798 and preserved into the State Library of Russia (Moscow). It is important to establish the values of the Cyrillic polyphon letters or the letters that have phonetic correspondences harder to specify.

Keywords: copy, grapheme, research, letter, suprawording, sound-type, text, phonetic value.

Rezumat: Este examinat inventarul slovelor folosite la copierea, de către scribul Ioan Crăciun din Ștefănești, Dorohoi, a textului romanului popular *Sandipa*, cuprins între filele 1^r și 101^r ale unui manuscris românesc de la 1798 și păstrat la Biblioteca de Stat a Rusiei (Moscova). Accentul principal se pune pe stabilirea valorii literelor chirilice polifone sau care au corespondențe fonetice mai greu de precizat.

Cuvinte-cheie: copie, grafem, manuscris, slovă, suprascriere, sunet-tip, text, valoare fonetică.

Recent, a fost pus în circulație științifică, prin metoda transcrierii interpretative, textul integral al manuscrisului intitulat *Sandipa, adică poveste lui Chir-Împărat* (vezi Verebceanu 2017: 35–55; 67–89; 113–130), una din numeroasele variante românești ale romanului popular de origine indiană *Sindipa*, pătruns în literatura noastră la începutul secolului al XVIII-lea. În partea introductivă a ediției, se precizează, bunăoară, că versiunea moldovenească, puțin cunoscută în literatura de specialitate, datează din 1798, a fost copiată de Ioan Crăciun din Ștefănești, Dorohoi, se conține într-un manuscris românesc, cota 824, fondul *Grigorovici*, păstrat la Biblioteca de Stat a Rusiei (Moscova) și are 101 file.

Într-un alt studiu apărut de curând (vezi Verebceanu 2019: 49-63), au fost prezentate unele aspecte de ordin filologic referitoare la descrierea manuscrisului, datarea, localizarea și filiația textelor. Colaționarea manuscrisului moscovit, de exemplu, cu alte 9 copii bucureștene ale romanului, anterioare sau posterioare manuscrisului analizat, a evidențiat faptul că versiunile românești cercetate – toate provenite dintr-un singur

Г și К

Ambele slove, *glagol* și *kaku*, notează, în funcție de poziție, două variante ale unui sunet. Aflate înaintea unei consoane sau unei vocale nepalatale, г, к corespund velarelor g și, respectiv, k: **глас** = *glas* (17^r), **гравѣ** = *grabă* (30^v), **вграда** = *ograda* (39^r), **внклешѣг** = *vicleșug* (56^v), **негѣсторѣ** = *negustorie* (78^v), **крѣци** = *crunt* (44^r), **неклѣтннн** = *neclătit* (83^r), **кѣкон** = *cucon* (1^v), **фок** = *foc* (48^r). Urmate de *e* sau *i* ori de un diftong care începe cu o vocală prepalatală, slovele în discuție notează oclusivele palatale, redată în română prin *gh, ch*: **ѣнгию** = *unghiu* (18^v), **дѣгѣнѣ** = *dugheană* (29^v), **кемѣ** = *chemă* (36^v), **кнпѣд** = *chpul* (5^r).

Є

Litera chirilică, numită *est*, apare notată în toate cele trei poziții, la început, la mijloc și la sfârșit de cuvânt. În poziție inițială (doar în unele cuvinte) și când este precedată de consoană sau de vocală, є corespunde sunetului *e*: **єлинѣскѣ** = *elinească* (1^r), **ѣче** = *incepe* (4^r), **ѣпърѣѣѣ** = *împărăție* (10^r). La inițială de cuvânt și de silabă, urmând o regulă veche a ortografiei slavone (vezi Bărbulescu 1904: 72, 80–81, 101–109; Densusianu II 1961: 35), păstrată și în româna literară actuală, є marchează diftongul *ie*: **єши** = *ieși* (35^r), **єриѣскѣ** = *biruiescu* (51^r), **єлоє** = *ploaie* (55^r). Є notează valoarea *e* deschis în formele verbale de imperfect, persoana a 3-a singular și plural: **євє** = *ave* (4^r), **кѣде** = *căde* (41^v), **фѣче** = *făce* (1^v), **нѣ ва пѣте** = *nu va pute* (34^v), **вѣре** = *vre* (3^v) și în forma pronumelui și adjectivului posesiv **мє** = *me* (6^v), precum și, uneori, în finala unor substantive feminine articulate: **чннєтє тє** = *cinste ta* (41^r), **ѣн лѣмє ачєстє** = *în lume aceasta* (50^r), **лѣмѣнєрє єи** = *lumânare ei* (50^r), **мѣрє тє** = *muiere ta* (11^v), **рѣпєѣѣнє апѣи** = *răpegiune apii* (20^v), **чннєтєрє ѣпѣрєпѣлѣн** = *fiitoare împăratului* (1^r), **сѣ ѣмплѣ вѣрє** = *să umplu vreme* (4^v) etc.

Comentarii aparte necesită câteva cazuri particulare înregistrate în textul cercetat: apariția neașteptată a slovei є în anumite contexte. În primul caz, semnul grafic ѣ, care, în mod normal, marchează segmentul grafic *ea*, este înlocuit de slova є: **сѣ нѣ амѣѣскѣ** = *să nu amăgescă* (86^r), **мѣ аѣѣпѣ** = *mă așteptă* (31^v, 65^v, 79^r, 79^v, 81^r), **ѣндрѣзнєлѣ** = *îndrăznelă* (53^r), **сѣ опрєскѣ** = *să oprescă* (89^v), **сѣ зворєскѣ** = *să zvorescă* (53^v). Valoarea *ea* a slovei este confirmată de prezența alternanței *є ~ ѣ* în aceleași cuvinte de pe file diferite sau chiar pe aceeași filă: **сѣ сє фєрєскѣ** = *să se ferească* (35^v) ~ **сѣ сє фєрѣскѣ** = *să se ferească* (37^r), **лєм скрѣс** = *le-m scris* (62^r) ~ **нѣ лѣм чнѣн** = *nu le-am știut* (68^r), **сѣ мєргѣ** = *să mergă* (12^v, 24^r, 27^r) ~ **сѣ мѣргѣ** = *să meargă* (5^r, 7^v), **мѣрєскѣ** = *muierească* (74^r) ~ **мѣрѣскѣ** = *muierească* (54^r), **внклєн** = *viclen* (39^r, 101^r) ~ **внклѣн** = *viclean* (44^v), **внклєнѣ** = *viclenă* (19^r, 26^v, 94^v) ~ **внклѣнє** = *vicleana* (18^r, 19^v, 20^r, 21^v, 27^v, 31^r, 45^v, 51^v, 58^v, 93^r), **сѣ тє избѣвєскѣ** = *să te izbăvescă* (28^v) ~ **избѣвѣскѣтє** = *izbăvească-te* (28^v), **сѣ мѣ избѣвѣскѣ** = *să mă izbăvească* (28^v). Fenomenul, atestat în cele mai vechi texte românești (vezi Densusianu II 1961: 35; Teodorescu, Gheție 1977: 61; Chivu 1993: 145), a fost explicat ca o deprindere grafică de influență slavă (vezi Densusianu II 1961: 35).

Bărbulescu 1904: 395-396; Jaghić 1968: 122-123): slova **o** este notată, mai ales, în poziție mediană, după consoană: **аколо** = *acolo* (16^r), **философѡл** = *filosoful* (1^r), **порончѣск** = *poroncesc* (81^r), iar slova **w** este preferată la început de cuvânt: **wбраз** = *obraz* (64^v), **wглинѡдѡ** = *o oglindă* (18^r), **wраш** = *oraș* (38^v), în mijloc: **гwалѡ** = *goală* (25^v), **сwкwпѣ** = *socotie* (74^r), **Zi | ѡ** = *zioa* (57^v) sau la sfârșit de cuvânt, după slova-vocală: **врѣw** = *vreo* (7^v): cf. dar și **аkwло** = *acolo* (49^v), **аколw** = *acolo* (62^r, 73^r).

În câteva exemple, **o** pare să marcheze diftongul *oa* (*ua*)⁴ din limba română actuală: **кoпнлѣ** = *cotile* (50^r), **грoзннчѣ** = *groznice* (51^r).

În poziție mediană, la început de silabă, slova **w** din exemple ca **амѡнѡдоѡ** = *amândoao* (67^v), **ѡ | ѡ** = *doao* (97^r), **ноѡw** = *noao* (100^r) notează, conform unor cercetări, un segment fonetic care în româna actuală este redat prin diftongul *oa* (*ua*) (vezi Avram 1964: 85-86; Pătruț 1958: 661-665).

ѡ

Slova *uc* notează două valori: *u* plenison: **бѡкѡрѣ** = *bucurie* (69^v), **кѡконѡл** = *concul* (1^v) și *u* semivocală din componența diftongilor: **сѡ фѣѡ** = *să fiu* (2^v), **рѡѡ** = *rău* (9^r), **стаѡѡ** = *stau* (79^r).

O distribuție diferită are **ѡ** în poziție finală, fiind notat sau nu în componența unui grup consonantic: **кѡноскѡ** = *cunoscu* (9^r), **лѣмнѡ** = *lemnu* (85^r), **мергѡнѡдѡ** = *mergându* (13^r), dar și **кѡвѡнп** = *cuvânt* (60^v), **ѡѡ фoсп** = *au fost* (70^v), **ѡѡрѡмѡнп** = *giurământ* (61^r), **мѡлѡцѣмѣск** = *mulțemesc* (47^v), **сѡпп** = *supt* (69^v), **пѡкѡнѡ** = *tăcând* (47^v), **гѡнѡ** = *gând* (2^v). Exemple alternante se constată chiar în cadrul aceluiași cuvânt: **аскѡнсѡ** = *am ascunsu* (25^v) ~ **аскѡнс** = *ascuns* (13^r), **ѡѡзѡнѡдѡ** = *auzindu* (19^v) ~ **ѡѡзѡнѡ** = *auzind* (10^v), **кѡнѡдѡ** = *cându* (33^r) ~ **кѡнѡ** = *când* (1^v), **фѡгѡдѡѣскѡ** = *făgăduiescu* (2^v) ~ **фѡгѡдѡѣск** = *făgăduiesc* (2^v), **филосoфѣскѡ** = *filosofescu* (13^r) ~ **филосoфѣск** = *filosofesc* (6^v). Mai rare sunt cuvintele în care **ѡ** apare după consoană simplă: **ѡн бѡѣшѡ** = *un băieșu* (34^r), **лѣкѡ** = *leacu* (95^v), **преѡѡ** = *prețu* (83^v).

Este greu să presupunem că în exemplele de mai sus **ѡ** ar putea avea caracter silabic. Înclinăm să credem că în contexte de felul acesta apariția slovei **ѡ** s-ar putea datora unei obișnuințe grafice, păstrate de tradiția scrierii slavone, sau unui arhaism fonetic⁵.

ѡ și ѡ

Dintre cele două *ieruri* ale scrierii românești cu alfabet chirilic, **ѡ** și **ѡ**, în textul manuscrisului *Sandipa* se întrebuintează doar primul, *ierul mare*. Pozițiile obișnuite ale slovei sunt mijlocul și sfârșitul cuvântului, după o slovă-consoană, marcând valorile *ă* și *î*: **бѡтрѡн** = *bătrân* (9^v), **сѡ кѡрпѣскѡ** = *să cârpească* (48^r). Cu valoarea zero, **ѡ** apare rar: **мѡлпѡ плѡнѡѣ** = *mult plânge* (44^r).

⁴ După unii autori, în exemple de felul acesta s-ar putea vorbi de conservarea lui *o* (vezi Rosetti, Cazacu, Onu 1971: 138).

⁵ Valoarea lui *u* în poziție finală este obiectul unor discuții controversate (vezi Iordan 1959: CXXIII–CXXIV; Rosetti 1986: 645–647; Gheție 1971: 493–496; Rosetti 1972: 167–169; Gheție 1972: 309–311).

Slova *ius* se folosește doar în poziție mediană după consoană, înregistrând un număr de apariții nu prea mare, și notează vocala *i*: **авѣнд** = *având* (1^v), **кѣносѣнд** = *cunoscând* (5^v), **плѣнѣ** = *plânge* (37^v), **сѣнт** = *sânt* (67^r), copistul manuscrisului întrebuițând mult mai des slova **ѣ**, pentru a reda același sunet.

ѣ, ѡ și ѣ

Slovelor *iati*, *ia* și *iaco* notează, în general, diftongii *ea* și *ia*, situate în diferite poziții.

ѣ, aflată în poziție tare (când slova este urmată în silaba următoare de o vocală centrală și posterioară), apare după slovă-consoană, redând diftongul *ea*: **авѣ** = *avea* (17^r), **дѣгѣнѣ** = *dugheană* (46^v), **ѣнноптѣзѣ** = *înnoptează* (87^r), **рѣ** = *rea* (49^v), **рѣмѣнѣскѣ** = *rumânească* (1^r). Același segment fonetic, *ea*, este notat și în legăturile sintactice: **дѣ** = *de-a* (70^v), **лѣѣ** = *le-au* (1^r), **нѣѣ** = *ne-au* (80^v), **птѣѣ** = *te-au* (69^r).

La fel ca în alte texte aparținând perioadei vechi, și în textul manuscrisului *Sandipa* **ѣ**, accentuat sau neaccentuat, în poziție *e* este notat frecvent. Împărțim ideea mult discutată în literatura de specialitate că, în aceste contexte, slova redă valoarea *e* deschis, caracteristică și astăzi unor graiuri românești (vezi Gheție 1968: 501–508; Gheție 1977: 79–86), sau *e*, valoare consemnată în recomandările ortografice și ortoepice ale autorilor de gramatici din epocă (vezi Ursu 1960: 33–46)⁶. Atestările cu **ѣ** = *e*, eventual *e* deschis, fiind foarte numeroase, ne limităm doar la unele exemple în care slova *iati* este concurată de **ѣ**: **чѣрѣци** = *cereți* (83^r) ~ **чѣре** = *cere* (77^v), **ва фачѣ** = *va face* (51^v) ~ **ва фаче** = *va face* (60^v), **пѣдѣпсѣ** = *pedeapsă* (41^r) ~ **пѣдѣѣ** = *pedeapsa* (94^v), **сѣ пѣме** = *să teme* (5^v) ~ **сѣ пеме** = *să teme* (52^r), **вѣчини** = *vecini* (63^v) ~ **вѣчинѣ** = *vecinii* (64^v).

ѡ apare la inițială de cuvânt, notând fie diftongul *ea*: **ѡ** = *ea* (8^r), fie diftongul *ia*: **ѡкѣ** = *iacă* (80^r), **ѡрнѣ** = *iarnă* (54^v), inclusiv *ia* rezultat prin sinereză: **ѡм** = *i-am* (69^v), sau la început de silabă: **ачѡ** = *aceea* (2^v), **дѣрѣѡскѣ** = *dăruiască* (54^r), **фимѡ** = *fimeia* (46^v).

ѣ, redând diftongul *ia*, este notat la inițială de cuvânt: **ѣрѣ** = *iarba* (8^r), **сѣ ѣсѣ** = *să iasă* (94^v), la început de silabă: **сѣ мѣрѣѣскѣ** = *să muruiască* (96^r), **сѣ рѣндѣѣскѣ** = *să rânduiască* (13^r) sau în poziție metafonică: **ѣ** = *i-a* (62^v), **ѣѣ** = *i-au* (3^r).

În cazul slovelor **ѡ** și **ѣ**, se constată apariții alternande, slovele concurându-se în aceleași cuvinte: **ѡ** = *ea* (pron., 69^v) ~ **ѣ** = *ea* (62^v), **сѣ грѣѣскѣ** = *să grăiască* (7^r) ~ **сѣ грѣскѣ** = *să grăiască* (93^v), **ѣ** (54^r) = *iar* (54^r) ~ **ѣрѣ** = *iară* (1^r), **сѣ се пѣмѣдѣѣскѣ** = *să se tămăduiască* (23^r) ~ **сѣ пѣмѣдѣскѣ** = *să tămăduiască* (90^r).

ѣ

Slova *în*, folosită exclusiv la inițială de cuvânt, este echivalentul grafic al unor segmente fonetice pe care limba română literară le redă prin *î*, *îm*⁷ și *în*: **ѣн** = *îi* (6^r), **ѣл** = *îl* (15^r), **ѣнкѣ** = *încă* (33^v), **ѣнбрѣѣѣѣѣ** = *îmbrățoșat* (1^v), **ѣнпѣрѣѣѣ** = *împărate* (57^r), **ѣкѣлѣкѣ** = *încălecă* (52^r), **ѣпѣмпѣрѣѣѣ** = *întâmplările* (72^v).

⁶ Privitor la istoria fenomenului, vezi Ivănescu 1944-1945: 216–228; Ionașcu 1958: 425–432; Avram 1964: 14–23; Teodorescu 1970: 157–170.

⁷ Grupul de slove **ѣн**, precedat de labiale, a fost transcris *im*, conform normelor ortografice actuale.

Grupuri de slove

Singurul grup de slove întrebuițat în text este cel de origine slavă **ѡр** = *îr*⁸, care înregistrează două ocurențe: **връста** = *vrâsta* (83^r), **връстѡ** = *vrâstă* (92^r); cf. însă **върста** = *vârsta* (100^r).

Suprascriere

La fel ca în toate textele vechi românești redactate cu alfabet chirilic și în manuscrisul *Sandipa* slovele sunt scrise deasupra rândului. Această modalitate de scriere se realizează conform indicațiilor stabilite de ortografia chirilică (vezi Strungaru 1961: 474–487; Vîrtosu 1964: 120–148).

De cele mai multe ori, sunt suprascrise consoanele din mijlocul și sfârșitul cuvântului, folosindu-se mai multe procedee de suprascriere.

Suprascrierea prin natură – scrierea deasupra rândului a primei slove dintr-un grup consonantic – este consemnată în mai multe exemple, în această poziție întâlnindu-se de fapt majoritatea literelor chirilice: **рѣда** = *răbda* (95^v), **ивовникѡ** = *ibovnică* (24^r), **нѣдѣждѣскѡ** = *nădăjduiesc* (33^r), **избѣвѣскѡ** = *izbăvească* (29^r), **мѡлте** = *multe* (32^r), **ѡмплъндѡсѡ** = *umplându-să* (20^v), **ѡцелѣптѡ** = *înțeleaptă* (45^r), **пѡрчасѡ** = *purceasă* (56^r), **сиринѣскѡ** = *sirinească* (1^r), **плапникѡ** = *platnică* (82^r), **афлѡ** = *află* (38^r), **похѡа** = *pohă* (16^v), **рѡшницѡ** = *rășniță* (18^r).

Suprascrierea prin poziție – scrierea deasupra rândului a slovei care închide silaba sau cuvântul – este la fel de frecventă: **слабѡ** = *slab* (71^r), **нѡравѡ** = *nărav* (101^r), **драгѡ** = *drag* (26^v), **кредѡ** = *cred* (64^r), **къмпънтѡ** = *cumpănă* (68^r), **ѡцелѣпчионѡ** = *înțelepciune* (75^r), **ѡпторкъндѡсѡ** = *întorcându=să* (26^r), **философѡ** = *filosof* (34^r).

Suprascrierea prin contracție – scrierea deasupra rândului a slovei din finală de cuvânt după care se omite o vocală – se întâlnește mai rar, consoana suprascrisă fiind, de regulă, S, iar vocala contrasă este **ѡ**: **адѡсѡ** = *adusă* (40^r), **касѡ** = *ca să* (35^v), **ѡдатѡ** = *îndată* (24^v), **сѡсѡ** = *să să* (35^r), **пасѡ** = *pasă* (89^r), **рѡмасѡ** = *rămasă* (24^v).

Se atestă destul de frecvent și suprascrierea unui grup de slove: **адѡкѡ** = *adecă* (18^r), **галбиниѡ** = *galbini* (34^r), **ѡмпѡратѡ** = *împărat* (13^v), **сѡ ѡвѡрпѡтѡскѡ** = *să învârtească* (18^r), **пѡреѡциѡ** = *păreții* (3^v), **поѡптѡ** = *toată* (14^r), precum și suprascrierea etajată, în această poziție întâlnindu-se mai des grupul **нд**: **ѡѡзиндѡ** = *auzind* (71^v), **неѡцииндѡ** = *neștiind* (38^v), **ѡмблѡндѡ** = *umblând* (52^r), **врѡндѡ** = *vrând* (13^v).

Sunt scrise deasupra rândului și vocalele, în mod special **и** și **ѡ**, ca elemente componente ale diftongilor descendenți: **ѡѡ** = *au* (55^v), **ѡѡ** = *eu* (23^v), **фимѡениѡ** = *fimeii* (49^r), **нѡманѡ** = *numai* (74^r), precum și **и** și **ѡ** în hiat: **ѡнѡчеѡ** = *aice* (57^r), **ѡѡзиѡ** = *auzi* (5^r), **рѡѡптѡѡ** = *răuităț* (87^r).

O ultimă precizare vizând suprascrierea se referă la faptul că pentru unele variante ale slovelor se atestă o întrebuițare particulară. Se are în vedere varianta **ѡ** a semnului grafic **п**, preluat de alfabetul chirilic din scrierea cursivă greacă: **ѡвѡцѡѡѡриѡ** = *învățături*

⁸ Transcris în ediție: *îr*, conform indicațiilor ortografice ale românei literare.

(2^r), **деспърци** = *despărțit* (2^v). Apariție specializată au și variantele grafice *s* pentru slova **н**: **сасдипа** = *Sandipa* (1^r), **спренс** = *strein* (62^r), *σ* pentru **ρ**: **φοασπε** = *foarte* (16^v) și *σ* pentru slova **с**, totdeauna surmontată de titlă: **εσπε** = *este* (6^r), **цос** = *gios* (25^v).

Semne diacritice. Despre un sistem de semne diacritice consecvent întrebuințate în textul *Sandipa* nu poate fi vorba. Scribul folosește foarte rar *varia* sau accentul grav: **ѠпъраѠпѠлѠѠ** = *împărățului* (7^r). Utilizare variabilă a semnului diacritic *titla*, având forma *˘*, se constată în abrevieri: **Д˘мнезеѠ** = *Dumnezeu* (31^r); cf. însă **ДѠмнезеѠ** = *Dumnezeu* (1^v), **Д˘мне** = *Doamne* (83^r). Cu *titlă*, dar sub altă formă, apare notată totdeauna slova **с** suprascrisă, de cele mai multe ori slova *s* (vezi *supra*), slova **л**. Rar sunt surmontate de *titlă* slovele cu valoare numerică, fiind însoțite constant din ambele părți de două puncte: **:з:** (7, 1^r) sau de două linii: **=Ѡ̣̣=** (15, 99^v).

Ultimele semne diacritice folosite de copistul manuscrisului sunt *trema* (*˘*), care însoțește slova **л**: **персѠ̣̣** = *Persie* (1^v), și *vrahia* (*˘*), pe care o întâlnim notată deasupra slovei **н**: **Ѡ̣̣нцѠ̣̣елѠ̣̣пѠ̣̣Ѡ̣̣** = *înțelepții* (50^r).

Erori de copiere⁹

Textul manuscrisului înregistrează un număr relativ mare de erori. De cele mai multe ori, se constată lipsa unei litere: *<a>cum* (72^r), *c<e>* (67^v), *cuvă<n>tul* (19^v), *da<u>* (29^v), *deg<r>abă* (59^r), *di<n>* (28^r), *dintă<i>* (92^r), *dre<a>ptă* (16^v, 21^r), *făgădui<n>ță* (2^v), *fiin<d>că* (93^v), *gi<u>ruință* (3^r), *ia<r>* (20^v, 27^r, 31^r), *ief<t>en* (88^r), *împ<r>eună* (27^r), *lemn<e>* (84^r), *lu<c>ru* (49^r), *mu<l>t* (36^v), *pe<n>tre* (87^v), *st<r>așnică* (8^r), *su<p>t* (52^r), *șide<m>* (22^v), *unil<e>* (96^r), *va<i>* (95^r) etc.

Se atestă și exemple în care lipsește o silabă: *ace<le>* (74^v), *cuvinte<le>* (45^r), *dure<re>* (54^r), *mu<ie>re* (29^v), *tutur<or>* (20^r) sau chiar cuvinte: *<au>* (4^v), *<cineva>* (40^v), *<întrebă>* (37^r), *<la>* (49^r), *<lui>* (77^v) etc.

Alteori au loc substituirii de litere: *anui* pentru *unui* (21^v), *apune* pentru *apuce* (20^v), *ava* pentru *avea* (10^r), *avi* pentru *avea* (24^r), *burui* pentru *birui* (67^r), *cară* pentru *care* (8^v), *grag* pentru *drag* (43^r), *împobobi* pentru *împodobi* (38^r), *masire* pentru *pasire* (19^r), *sluții* pentru *slugii* (22^v), *ni* pentru *nu* (21^r), *vai* pentru *voi* (36^r), *vom* pentru *voi* (5^r), *zgomon* pentru *zgomot* (28^r) etc.

Surplus de litere se întâlnește, de exemplu, în: *fimei* (41^r), *juupeneasa* (17^r), *într-oo* (22^r), *pricinna* (8^v) etc.

Pe parcursul copierii, scribul comite greșeli, pe care, uneori le corectează, alteori le acoperă cu cerneală, rezultând numeroase pete.

Concluziile ce se desprind din analiza grafiei se reduc la următoarele.

Un număr relativ mare de slove folosite la copierea manuscrisului *Sandipa* au valori fonetice ușor de stabilit.

Alte slove, fiind polifone, înregistrează corespondențe fonetice mai greu de precizat și ridică anumite probleme la transpunerea textului chirilic în limba română.

⁹ Exemplele fiind numeroase, semnalăm doar unele. Toate cazurile erorilor se conțin în subsolul ediției (vezi Verebceanu 2017: 35–55; 67–89; 113–130).

Influențată de scrierea cursivă greacă și de cea slavonă, grafia manuscrisului se caracterizează prin folosirea mai multor procedee de suprascriere a slovelor și, parțial, a unor semne diacritice, fără ca acestea să aibă vreo valoare strict fonetică.

Erorile de scriere, firești în procesul elaborării manuscrisului, nu se răsfrâng în mod direct asupra conținutului, în persoana lui Ioan Crăciun având un reproducător de copii cu o practică însemnată în folosirea alfabetului chirilic, cu o stăpânire bună a caligrafiei.

Referințe bibliografice

1. AVRAM, Andrei, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice a primelor texte românești*, București, 1964.
2. BĂRBULESCU, Ilie, *Fonetica alfabetului chirilic în textele române din veacul XVI și XVII în legătură cu monumentele paleo-, sârbo-, ruso- și româno-slave*, București, 1904.
3. CHIVU, Gheorghe, *Codex Sturdzanus*. Studiu filologic, studiu lingvistic, ediție de text și indice de cuvinte de ~, București, 1993.
4. DENSUSIANU, Ovidiu, *Istoria limbii române. Vol. II. Secolul al XVI-lea*. Ediție îngrijită de prof. univ. J. Byck, București, 1961.
5. GHEȚIE, Ion, *u final la Neculce*. În: „Limba română”, XX, 1971, nr. 5, p. 493–496.
6. GHEȚIE, Ion, *Contribuții la istoria trecerii lui ea la e (leage > lege)*. În: „Limba română”, XVII, 1968, nr. 6, p. 501–508.
7. GHEȚIE, Ion, *Noi contribuții la problema trecerii lui ea la e: leage > lege*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, XXVII, 1977, nr. 1, p. 79–86.
8. GHEȚIE, Ion, *Din nou despre u final la Neculce*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, XXIII, 1972, nr. 3, p. 309–311.
9. IONAȘCU, Al., *Cu privire la problema „diftongării” lui e și o accentuați în poziția ă, e*. În: *Omagiu lui Iorgu Iordan cu prilejul împlinirii a 70 de ani*, București, 1958, p. 425–432.
10. IORDAN, Iorgu, *Introducere la Ion Neculce, Letopisețul Țării Moldovei și O samă de cuvinte*, ed. a II-a, București, 1959.
11. IVANESCU, Gheorghe, *Problemele capitale ale vechii române literare*. În: „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippi»”, vol. XI–XII (1944–1945), p. 422–424.
12. JAGHIĆ, I. V., *Rassujdenija iujnoi slaveanskoj i russkoj stariny o tserkovno-slaveanskom jazyke*. Sobral i obiasnil I. V. Jaghić, München, 1968.
13. *Istoria limbii române literare. Epoca veche (1532–1780)* de Gheorghe Chivu, Mariana Costinescu, Constantin Frâncu, Ion Gheție, Alexandra Roman Moraru și Mirela Teodorescu. Coordonator: Ion Gheție, București, 1997.
14. PĂTRUȚ, Ion, *Rostirea nouă, două etc.* În: *Omagiu lui Iorgu Iordan cu prilejul împlinirii a 70 de ani*, București, 1958, p. 661–665.
15. ROSETTI, Al., *Despre u final la I. Neculce*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, XXIII, 1972, nr. 2, p. 167–169.
16. ROSETTI, Al., *Istoria limbii române. I. De la origini pînă la începutul secolului al XVII-lea*. Ediție definitivă, București, 1986.

17. ROSETTI, AL., CAZACU, B., ONU L., *Istoria limbii române literare, vol I, De la origini până la începutul secolului al XIX-lea*. Ediția a II-a, revăzută și adăugită. București, 1971.
18. STRUNGARU, Diomid, *Contribuții la interpretarea grafiei chirilice. I. Criteriile suprascrierii literelor*. În: „Limba română”, XI, 1961, nr. 5, p. 474–487.
19. TEODORESCU, Mirela, *Probleme de interpretare a grafiei textelor moldovenești (secolul al XVII-lea)*. În: „Studii și cercetări lingvistice”, XXI, 1970, nr. 2, p. 157–170.
20. TEODORESCU, Mirela, GHEȚIE, Ion, *Manuscrisul de la Ieud*. Text stabilit, studiu filologic, studiu de limbă și indice de ~, București, 1977.
21. URSU, N. A., *Problema interpretării grafiei chirilice românești din jurul anului 1800*. În: „Limba română”, IX, 1960, nr. 3, p. 33–46.
22. VEREBCEANU, Galaction, *Un manuscris al Sindipei de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Text*. În: „Philologia”, 2017, nr. 1–2, p. 35–55, nr. 3–4, p. 67–89, nr. 5–6, p. 113–130.
23. VEREBCEANU, Galaction, *Considerații filologice asupra manuscrisului Sandipa*. În: „Philologia”, 2019, nr. 3–4, p. 49–63.
24. VÎRTOSU, Emil, *Suprascierea slovelor chirilice*. În: „Limba română”, VIII, 1964, nr. 2, p. 120–148.